

Ben je nou helemaal
van **Lotje**
getiktokt!

Dick
van den
Heuvel

**BEN JIJ NOU
HELEMAAL VAN
LOTJE
GETIKT**

een boekje van

Dick van den Heuvel

Dit is een uitgave van
Homemade Media VOF ism Boeckx
© Dick van den Heuvel – 2025

www.boeckxy.nl

1. TIK... TOK... WEG IS LOTJE

School is saai. Alles aan school. De gangen zijn al net zo grijs als Conciërge Jacob met die grote snor. Daar op die gang hangt kunst die je helemaal niet kunt begrijpen. In de lokalen hangt trouwens ook van alles maar dan spul dat je zou moeten leren. Werkwoordvervoegingen. Ken je dat? Alsof je enig plezier kan beleven door daar naar te staren. Buiten is een hek zodat je het groen niet kunt zien. Wat is er tegen groen, en tegen vogels, en tegen bomen? Die schuur verandert nooit.

Lotje heeft een telefoon. Je mag geen telefoon in de klas. Je moet naar het bord kijken. Dat is een hele grote televisie maar zonder leuke filmpjes of andere dingen die bewegen. Juf Michaela schrijft op het bord. En dan moeten zij dat overschrijven. Alsof je daar iets van leert. Het staat toch al op dat bord! Print het uit en geef het me aan het einde van de dag. Op je telefoon gebeurt tenminste van alles.

Ze weet hoe ze het moet "faken". Daar is Lotje het allerslimst in, van de hele klas. Ze kijkt naar het bord. En daarna doet ze alsof ze het opschrijft. Dán kan ze op het scherm van haar telefoon kijken. Malle clowns die op een pleintje gekke bekken trekken. Of een dansje dat ze nodig eens thuis moet uitproberen. Spelletje waar je niet zomaar een oplossing voor hebt. Daarna weer opkijken. Timing is van levensbelang.

Soms zegt Juf Michaela dat “ze iets voor zichzelf moeten doen”. Op zulke momenten zet Juf een andere bril op. Eentje die haar net iets minder streng maakt. Die zou ze altijd óp moeten hebben. Iets voor jezelf doen. Zou je denken dat je dan even op je foon mag kijken. Nee, natuurlijk niet. Dan moet je lezen in een van die hele saaie boeken die ze hier hebben. Alsof volwassenen weten wat kids willen meemaken. Die boeken zijn leerzaam, zegt Juf Michaela. Nou, echt niet. Die worden geschreven door menere op saaie zolderkamers. Of juffrouwen die hun huis niet uitkomen.

Nee, dan TikTok. Daar kun je de hele wereld mee over. Op een mooie dag reist ze van Japan via Argentinië naar de Noordpool en dan even de ruimte in om dan op een plein in Londen te dansen. Zeg maar eens dat dát niet leerzaam is. Beter dan aardrijkskunde en een kaart waar al die landen zich bevinden. Ja, na zo'n les kun je ze aanwijzen. Wat heb je daar nou aan?

“Zat je weer op je foon?” zegt Mila. Die heeft hele goeie cijfers en geen TikTok. Ze draagt d'r haar in een hele strakke vlecht. Ooit heeft Lotje aan haar gevraagd of dat geen zeer doet. “Nee, een vlecht is goed voor je cijfers.” Toen is ze opgehouden met verder vragen. Hoe kan een vlecht nou goed zijn voor je rapport. En nu komt Mila haar op d'r vingers tikken vanwege haar telefoongebruik. “Ik zag je wel tijdens les!”

“Dat zag jij helemaal niet,” antwoordt Lotje. Waar die andere meiden zich toch mee bemoeien. Ze heeft ze niet nodig, al die andere kids in de klas. Ook Yuina

komt erbij. Die zweeft altijd een beetje. Ze zou vleugeltjes moeten hebben; dan was ze vast een vlinder. En natuurlijk is daar Laetitia. Die wordt later dictator. Ze is nu al de baas. Die meiden hebben allemaal een mening. Geen TikTok maar wel een mening. Die krijgen ze van thuis mee; net als die gezonde rijstsalades in hun bakjes. "Je wordt mager van TikTok!" weet Mila. "Of dik, veel te dik!" zegt Yuina. Ze schrijven niet alleen na wat er op het bord staat. Ze praten ook dat wat hun ouders zeggen.

Op dat soort momenten gaat ze even naar buiten. D'r is daar een hoekje, verderop... daar spelen de andere kids niet... daar komen ze niet... daar kun je tenminste wat van het groen zien, en vogels ook. Daar kun je gewoon op je TikTok kijken.

Ze veegt een paar keer over het scherm om zo haar wereldreis te maken. Hier kan ze ook de dansjes oefenen die ze op haar foon ziet. Thuis doet ze dat ook. "Kind, wat zweet je." Ze vindt het heerlijk. Haar moeder heeft het heel druk want die werkt vanuit thuis en heeft altijd vergaderingen op haar computer. Het schijnt dat haar vader ook veel vergadert maar die doet dat dan weer op een kantoor. Elk kind, zo vindt Lotje, zou buiten ouders ook een telefoon moeten hebben. Dan heb je altijd gezelschap. Dan ben je nooit alleen. Haar pa en ma zijn rond etenstijd doodmoe en ze vinden het niet erg als Lotje dan naar haar kamer gaat. "Huiswerk," zegt ze dan. Doet ze een half uurtje en dan is het wel klaar.

Dus ze is daar op haar plekje op het terrein van de school en ze veegt met haar vinger over de foon. Dan is plotseling het beeld blauw. Niet zomaar blauw. Het is blauw dat zee zou kunnen zijn, of lucht. 't Is niet één kleur... eh, jawel, het is allemaal blauw maar het zijn honderd soorten. Het beweegt ook. De lucht beweegt niet zoals het blauw op haar scherm. Ze voelt hoe het licht van het scherm in haar gezicht straalt.

En dan gebeurt het.

Zomaar.

Ineens.

Ze kijkt naar het scherm en ze voelt hoe de foon aan haar trekt. Maar het rare is... die foon blijft op de plek waar hij is terwijl ze hem gewoon in haar hand heeft. Er is een melodietje; bijna elektronisch gefluister. Dat heeft ze nog nooit gehoord. "Doe gek," zegt Lotje. Om hulp roepen, dat laat ze wel uit haar hoofd. Zul je zien dat al die meiden met hun rijstsalades gaan vertellen dat je ook niet naar TikTok moet kijken in je korte pauze. Zij moet naar dat scherm toe. Niet alsof het haar roept maar het lijkt wel of ze door een poort moet gaan. Een poort? Dat kan toch helemaal niet. Dat scherm is een paar centimeter breed en hoog. 't Lukt nooit om daar doorheen te gaan. Of toch? Ze wordt plotseling zo dun als een slang, als een sliert, en ze kronkelt ook zo. Oei, dat wordt nog wat straks bij les als ze d'r uit ziet als een slinger. Alleen; het valt niet te stoppen. Ze wil het ook

eigenlijk niet stoppen. Dit wil ze wel meemaken. Hoe het daarbinnen is; in die wereld van haar telefoon.

Waarom zou ze bang zijn? Dit is wat ze altijd al heeft gewild. Leven in een TikTok-wereld. Dát moet het zijn!

Het blauw trekt open. Het wordt een poort waar je door heen kunt gaan als je maar dun genoeg bent. Ze is bijna spaghetti maar dan zonder de bolognese van haar moeder. Ze roept niet "nee"; ze geeft zich er aan over.

Even nog hoort ze de kids van haar klas rennen en spelen. Die zien haar niet. Die zullen ook niet zien dat de telefoon op de tegels valt omdat ze hem wel los móet laten. Als sliert kun je niks vasthouden.

Zo gaat ze de telefoon in. Ze schreeuwt niet. Ze is ook niet bang.

Ze heeft vaak genoeg een reis gemaakt met TikTok.

Dit is alleen een andere versie daarvan...

Op reis.

2. SIEBER, SNAP JIJ 'T NOG?

Lotje kijkt om zich heen en begrijpt niet waar ze terecht is gekomen. Hier zijn wel bomen met een soort van lianen maar die zien er allemaal uit als elektriciteitsmasten met groene draden, rode draden, zwarte draden. Je zou denken dat er kiezelstenen op het pad lagen maar dat zijn allemaal stekkers en stopcontacten. De zon, hier, is een hele grote gloeilamp; hier en daar zijn er rotsblokken van computers. Van die grote die haar vader ook heeft. Op het eerste gezicht is het een bos maar van bladeren en takken is geen sprake. Ze wil meteen terug naar school maar daar heeft ze – zo bedenkt ze zich – haar telefoon voor nodig. Die heeft ze niet. Waar kan dat ding zijn? Ze realiseert zich dat ze door het scherm is gekropen als een sliert spaghetti en dat het apparaat dus nog in het verstophoekje van het schoolplein moet liggen. Zelf is ze intussen heel erg ontsliert.

“Nou, daar ben ik lekker mee,” zegt ze en dan hoort ze een hele harde snik. “Zo verdrietig ben ik toch niet?” vraagt ze aan zichzelf maar snel daarop hoort ze er nog één. Ze wil heel graag terug naar school omdat het 't speekwartiertje is en hoewel ze geen klokje om heeft, weet ze vrij zeker dat Juf Michaela bij de deur staat om de kids naar binnen te lokken. Zou ze gaan zoeken? Zouden ze de politie bellen? Zouden ze haar ouders opzoeken? Zouden die verdrietig zijn omdat ze er niet is? Dan hoort ze een snuitneus; zo één die je doet als je heel

hard hebt gehuild en je neus zit vol met van alles. Zakdoek erbij. Ze kende het principe.

Daarop kijkt ze toch maar eens om zich heen en dan ziet ze op een bankje – is het wel een bankje? ja, het is een hele grote powerbank – op dat bankje zit een draak. Tamelijk groot ook. Ze heeft die dieren wel eens gezien in hele spannende films of als plaatjes in boeken vol fantasie. Alleen zoals deze eruit ziet, nee... dat is wel heel erg bijzonder. Ze loopt niet meteen naar hem toe want ze wil hem eerst eens goed bekijken. Ja. Ze ziet het goed. Ze hoeft daar helemaal haar bril niet voor af te vegen. Hij bestaat uit... mobieltjes. Z'n hele vacht is bedekt met foons in allerlei kleuren en maten. D'r zitten hele ouderwetse bij en ook hele simpele maar ook van die dure die zij van haar ouders nooit zal krijgen. Is ze hier echt? Of is ze aan het dromen. Daar kan ze achter komen. Ze moet zichzelf gewoon even heel hard knijpen. "Auw! Nee, dit is echt. Zo!" Ze kijkt naar het bankje.

De draak is aan het huilen.

De tranen lekken over zijn wangen, zo op al die toestelletjes.

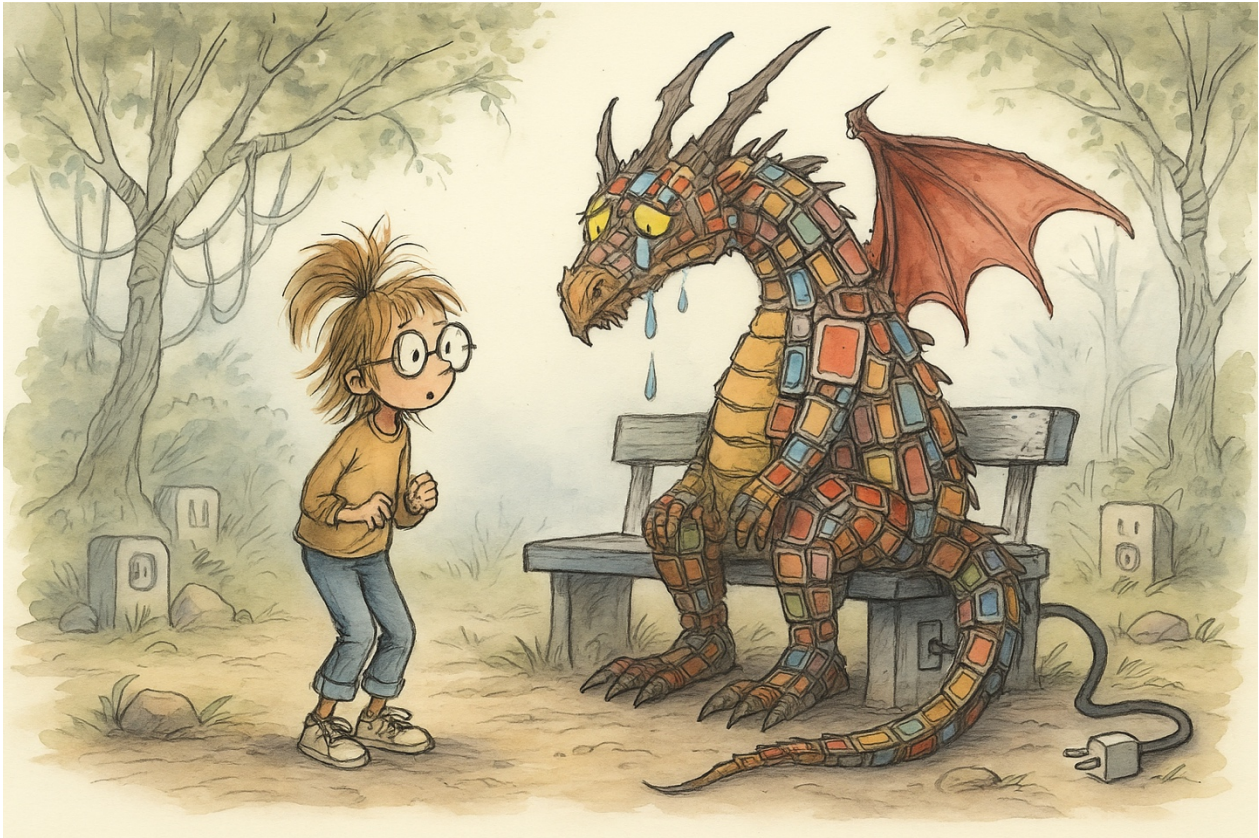
Dat daar geen kortsluiting van komt.

Als een draak huilt, maakt dat een herrie.

"Gaat het wel?" vraagt ze uiteindelijk.

"Ah, eindelijk, iemand!"

"Ik ben Lotje," stelt ze zichzelf voor.

“Mijn naam is Sieber,” snikt de draak. “En ik ben zo verschrikkelijk alleen.”

“Da's niet fijn,” vindt Lotje, hoewel ze zelf ook vaak heel alleen is. Thuis, omdat haar ouders heel moe zijn en nauwelijks merken dat ze er is. En op school, omdat die andere meiden niet echt op haar vriendschap zitten te wachten. Ze heeft haar foon; dat is echt haar maatje. Die is er nu niet... en dat vindt ze onprettig.

“Jij hebt al die mobieltjes. Dan kun je toch iemand bellen.”

“Die bellen met elkaar. Die willen helemaal niks met mij te maken hebben. Ze

chatten de hele dag. Ze insta-en en ze snapchatten en ze TikTocken."

"Ik tiktok ook."

"Nou, wees er maar trots op. Op die manier zijn draken zoals ik heel erg alleen.

Dat is erg, hoor."

"Hoezo dat dan?"

"Iedereen appt maar met elkaar. En chat. Of jullie zijn aan het reageren op posts. Iedereen met iedereen, begrijp je. Maar wie blijft er eenzaam en alleen over? Precies, Sieber. Want die heeft al die telefoons op z'n lijf en die moet dat allemaal maar zien en horen gebeuren. Niemand denkt aan mij. Niemand chat met mij. Niemand appt met mij!"

"Zit mijn foon daar ook tussen?"

"Is dat jouw grootste zorg? Mooi is dat. Zoek hem. Ik heb een huid met een miljoen foons... sterkte bij het zoeken."

"Dus al die kids zijn hun foon kwijt?"

"Nee, in jouw zogenaamde echte wereld hebben ze hem nog. Had jij ook gehad als je niet was gaan slierten. Jij moest zo nodig door je scherm heen!"
Ze keek naar de draak. Ze had medelijden met Sieber. Ze wilde iets troostends zeggen.

"Ik praat toch met je?" Sieber huilde...

"Als een draak verdrietig is, dan heeft hij tranen. En tranen blussen mijn vuur. Een draak moet vuurspuwen... nou, moet je kijken."

Hij kucht een beetje. D'r komt wel wat rook uit z'n mond en – als je goed kijkt – iets van een superklein rood vlammetje, achter in de keel. “Daar moet je een keer naar laten kijken,” adviseert Lotje. Sieber kan niet anders dan nog wat huilen, en snikken, en janken, en treuren, en al die andere woorden waar je alleen maar verdrietig van wordt. De telefoons op zijn lijf rinkelen soms zachtjes, alsof ze berichten ontvangen. Dan schrikt Sieber en begint prompt weer te snikken. “Wat is dit hier, eigenlijk?”

“Ken je het niet? Waar kom jij vandaan, dan?”

“Ik ben als sliert door mijn scherm gekropen. Ik heb nu weer mijn oorspronkelijke vorm terug,” legt Lotje uit.

“Dit hier is TikTopia. Het land van de Digidanen. D'r zijn hier meer kinderen zoals jij. 't Is jullie straf! Dat je dat maar weet!”

“Straf? Hoezo dat dan? Ik doe niks verkeerd.”

“Je zit de hele dag op je foon. Daar krijg ik nog meer schubben van.”

“Schubben!”

“Dit zijn schubben!” Hij wees naar de mobieltjes. “En die blijven op mijn huid zitten. Ze jeuken als muggenbulten. Dat ik er zo uitzie, dat is allemaal jouw schuld.”

“Doe even normaal. Ik ken je nauwelijks,” zegt Lotje en daarop haalt ze diep adem. “Ik ga je helpen om van die pukkels af te komen. Als jij me vertelt hoe je

hier wegkomt.”

“Dan zal je toch de eerst de Grote Cyber Queeste moeten doorstaan. Ben je nog wel even zoet mee.”

“Maar speelkwartier is zo afgelopen!”

“In een kwartier red je dat nooit.”

“Als je me nou wijst waar de uitgang is. Doe ik de rest wel zelf.”

“Nooit van mijn leven. Dan moet ik door Filterland. En door Tabletstad. Dan moet ik langs de Kidwizzards. Zie maar eens door de Firewall heen te komen. Voor je het weet, zit je in de Wifigevangenis... en dan mag je nog van geluk spreken dat je mijn drie Grote Broers niet bent tegengekomen. Die kant ga moet je zeker niet op. En wat er aan de andere kant is, dat weet ik niet.”

“Drie Grote Broers? Ook draken, neem ik aan.”

“Maar dan met vuur. Zij eisen ‘likes’ en niet zo’n beetje ook. En ‘volgers’. Kan je dansen?”

“Ik kan... ik eh...” Lotje realiseert zich dat ze heel vaak danst maar dat ze dat nog nooit aan iemand heeft laten zien. Ze doet dat in haar kamer als ze kijkt naar dansende TikTokers. Misschien ziet het er wel niet uit.

“En er is natuurlijk ook nog Algoritmus.”

“Is dat een ziekte?”

“Nee, dat is... “ De draak zweeg. “Dat is het ergste.”

“Maar wát is het?”

“Het ergste der ergsten!”

“Ja, goed. Maar wát is het!” Lotje herinnerde zich Juffrouw Michaela die net zo streng tegen haar kon praten als zij nu deed met deze angstige treurige maar o zo lieve draak. Ze keek naar hem. Met medelijden. Ze bedacht zich dat ze er nog wel achter zou komen wát dat Algoritus precies was. Misschien was ze er wel tegen ingeënt.

Wat heeft hij nou net allemaal gezegd... al die dingen die ze zal gaan tegenkomen? Ze kijkt om zich heen en ziet een wereld vol elektra en neon, vol cyber en andere ellende. Ellende... zo heeft ze het nog nooit genoemd. Ze heeft niks en ze heeft niemand... ze heeft zelfs haar foon niet bij zich. Niemand die haar zou komen redden; als ze haar al zouden missen.

“Wil jij mijn vriendje zijn, Sieber?” vraagt ze.

“Ik?”

“Ja, jij.”

“Niemand wil mij als vriendje.”

“Ik wel. Je lijkt me aardig. Je moet alleen niet zo huilen.” Daarop gaat Sieber heel erg huilen. “Wat zeg ik nou?”

“Van geluk,” zegt de draak. “Ik huil van geluk. Dat heb ik nog nooit gedaan. Nu wel. Want ik heb een vriendinnetje. Heb ik nog nooit gehad.”

“Kom, we gaan hier niet zitten treuren. Ik ben hier nou toch. Dan kunnen we beter maar avonturen beleven.”

“Avonturen... is dat eng?”

“Niet met mij in de buurt,” zegt Lotje. Ze is er alleen zelf niet zo zeker van.

3. HET LIJKEN WEL MUGGEN

Ze gaan op pad. Lotje zonder foon, en Draak Sieber die er wel een miljoen op z'n lijf heeft. Ze kijkt naar die vreemde wereld die heel erg lijkt op de echte waar ze woont en op school zit. 't Is net alsof er bossen zijn, en 't is ook net alsof je over wegen kan lopen. Als je niet goed kijkt, zie je heuvels en dalen. Alleen, hier is geen natuur, niet zoals thuis. Nergens is er een blad te vinden dat niet bestaat uit cijfertjes en letters. Er lopen vreemde wezens rond en die slepen met kabels die als digitale slangen over de grond kruipen zijn.

“Wie zijn dat?” vraagt Lotje.

“Niet mee praten. Dat zijn binairren. Die zijn heel gevaarlijk.”

“Wat zijn binairren?”

“Voor die wezens bestaan er alleen maar nullen en enen. Niks dat daartussen zit. Je bent óf het een óf het nul. Je mag niks anders zijn van die gasten.” Ze zagen er ook inderdaad gevaarlijk uit. Overal blinken lampjes op, knipperend als die in de meterkast thuis. “Ik heb nooit goed gekeken,” denkt Lotje want ze wil graag weten wat nou precies de verschillen zijn tussen echt en dit. Aan écht zitten veel bezwaren maar dit – een wereld van alleen maar nullen en enen, en niks daar tussen in – voelt onprettig. Ze verlangt naar thuis. Zelfs naar ouders die heel erg moe zijn, en een juf die alleen maar streng kan zijn. Ze zegt het tegen Sieber: “Ik

wil heel graag naar huis."

"Ik ga met jou de uitgang zoeken," belooft hij haar.

Dan vallen er plotseling een soort van kruisjes uit de bomen van nummers en letters. Het zijn er tientallen. Lotje schrikt ervan. Sieber gaat vóór haar staan om haar te beschermen want dat kunnen draken... "Elke draak is ooit een ridder geweest," zegt Sieber om haar wat vertrouwen te geven. Dat verhaal kent ze niet maar ze heeft geen tijd om daar naar te vragen. Hij maakt zich wat groter. "Geen stap dichterbij," zegt hij dapper al klinkt zijn drakenstem wel wat bibberig. "Wij stappen niet, wij vliegen!" schreeuwen de kruisjes. Het lijken wel muggen die haar willen steken.

"Hashtags! Zal je altijd zien," zegt Sieber.

"Wij willen háár," gilt er één. "Wij willen jou niet. Wij willen haar!"

Dit zou een goed moment om wat vuur uit z'n bek te kunnen laten komen en al die vervelende hashtags weg te branden. Helaas; het eenzame verdriet zit nog altijd diep in z'n ziel en meer dan een vonkje komt er niet uit. De hashtags komen dichterbij, hun scherpe puntjes glimmend en dreigend. Lotje voelt een prikje op haar arm. "Auw! Doe eens normaal!" roept ze geschrokken.

"Dit is normaal," gilt een hashtag. "We willen jou. En we willen jou nou!"

"Waarom?" vraagt Lotje dan.

"Jij bent levend. Wij moeten alle levende wezens hashtaggen. Dat ze uiteindelijk ook digitaal worden. Laat je prikken!"

“En als alle mensen digitaal zijn... wat gebeurt er dan met jullie?”

Daar hadden de hashtags het even heel lastig mee. Ze hielden op met zoemend rondvliegen en keken elkaar aan. Dit was een vraag die al die Tiktokkende kinderen nooit aan hen stelden. Die werden gewoon geprikt en dan kregen ze rooie vlekken en dan werden ze enen en nullen. Zoals het hoort in TikTopia. “De Eerste Wet van TikTopia,” zei de dikste hashtag en vond dat hij daarmee genoeg had uitgelegd.

“Wie ben jij?”

“Ik ben Hashtag Baas. En dat is Hashtag Knecht 1. Dat daar is...”

“Jajaja, duidelijk. En hoe ben jij in vredesnaam ooit Baas geworden als je je eigen Wetten niet eens begrijpt.”

“Die begrijp ik wel!”

“Zonder echte mensen besta jij niet. Dus je bent jezelf aan het wegpijken. Leuk, die wetten... maar je gaat er zelf aan onderdoor.”

“Daar heeft zij wel een punt,” zei Hashtag Knecht 17. Die kreeg een tik van Hashtag Knecht 16. “Zo praat je niet tegen Hashtag Baas.” Maar Hashtag 17 liet zich niet uit het veld slaan. “Van Hashtag Grote Baas mogen we best vragen stellen.” Hashtag Knecht 16 schudde zijn hoofd, voor zover een hashtag een hoofd kan hebben. “Jij stelde geen vraag. Je zei dat ze een punt heeft. En een punt is geen vraag. Een vraagteken is een vraag. Dit is een punt.”

Ze zoemden er een hele discussie op los. Punten waren geen uitroeptekens, en ook geen komma's. Komma's konden wel punten worden maar dan moesten ze hun staart inslikken. En dan had je nog punt-komma's en dubbele punten.

“Stilte!!!” schreeuwde Hashtag Baas.

“Dus er is ook een Hashtag Grote Baas. In feite ben jij dan Hashtag Knecht.”

“Nee, dat ben ik,” gilte een van de hashstags die absoluut niet van plan was zijn zwaarbevochten positie op te geven. “Ik prik jou helemaal lek,” dreigde

Hashtag Baas tegen Hashtag Knecht die blijkbaar geen nummer had. "Omdat ik de eerste knecht was en toen hadden we nog geen nummers. Hij daar is de tweede dus dat is Hashtag Knecht Eén." Opnieuw ontstond er een muggenherrie aan discussie over wie nu eigenlijk wat was, en wat nu eigenlijk wie. Ook begonnen de Hashtags elkaar te prikken want er ontstond een heuse oorlog in het kamp van de hashtags. Eigenlijk zou Hashtag Baas moeten ingrijpen maar hij was hier niet zo goed in en vond dat ze naar Hashtag Grote Baas moesten om dit uitgedrukt te krijgen.

Er werd besloten dat er vredesoverleg moest komen maar dat dit niet kon op dit grondgebied waar het conflict over wie nu eigenlijk wat was, was losgebarsten. Ze zouden naar een vredesgebied gaan, ook al werd dat bevolkt door een vijandig volk aan hashtags die er hun compleet eigen nummering op na hield. Misschien was het beter om dit uit te vechten op het aangrenzende oorlogsgebied dat zichzelf wel vredesgebied noemde maar eigenlijk geen rechten had op die term.

Ze waren zo druk met elkaar dat Sieber op de schouder van Lotje tikte en zei: "Wij gaan gewoon stilletjes verder."

Zo liepen ze.

En allebei hadden ze een mooie glimlach op hun mond... nou ja, Sieber op z'n bek want draken hebben geen mond, eigenlijk.

“Moeten we bang zijn voor die Hashtag Grote Baas?” vraagt Lotje.

“We komen nog zoveel gevaren tegen. Dit stelde niks voor.” Dat antwoord stelt Lotje niet helemaal gerust.

“Thuis hebben we horren tegen de muggen,” zegt ze. “En we hebben citroen; daar kunnen muggen niet goed tegen.”

“Hashtags kunnen niet tegen hersens. Dus jouw hersens zijn eigenlijk het citroen van TikTopia,” legde Sieber uit.

“Ik leer veel van je, Sieber,” zei Lotje.

“Ik praat eindelijk met iemand,” zei Sieber.

Ze had heimwee, heel erg zelfs.

Lotjes hart bonkte in haar keel. Dit was toch echt anders dan haar veilige kamertje. Wat als ze hier nooit meer uitkwam?

En toch was ze een beetje gelukkig op deze zoektocht naar de uitgang.

4. BUG_ERROR AAN DE POORT

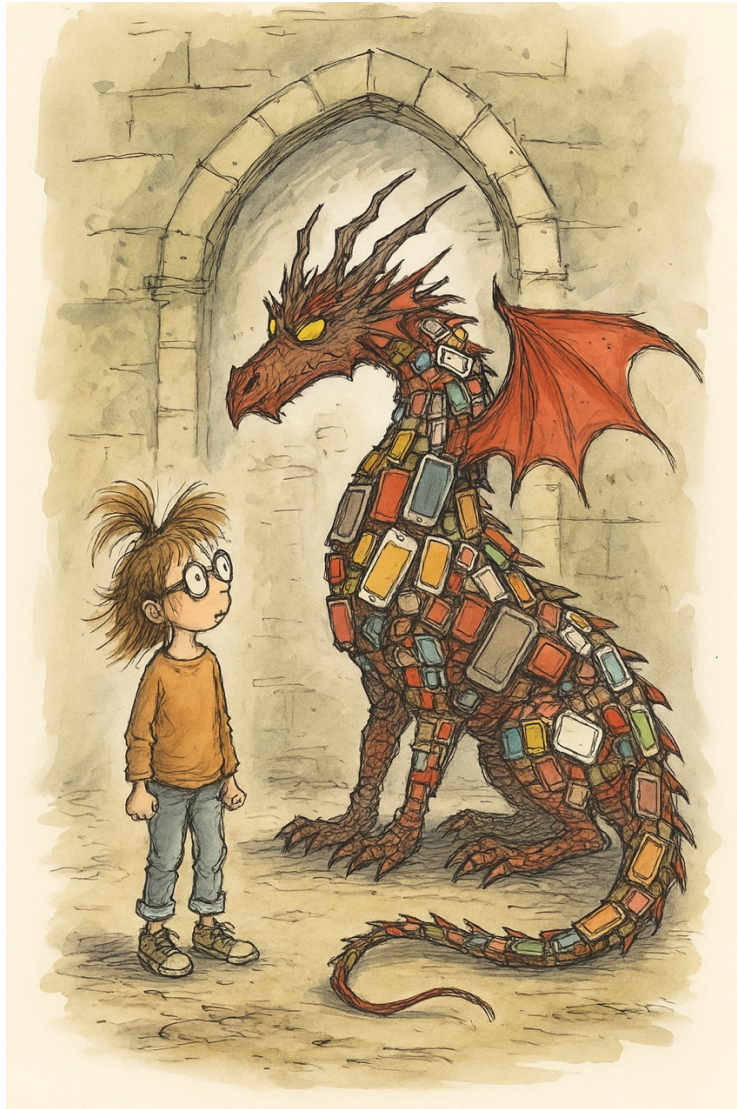
Sieber is moe. Dat is duidelijk te zien. De draak sjokt zichzelf vooruit en bij elke stap lijkt hij trager te worden. "We moeten door de Firewall," zegt hij zacht en langzaam, alsof dat een onmogelijke opgave is. "Tenminste: Als we daar ooit doorheen komen..." klinkt het klagelijk. Het liefste wil hij even gaan liggen op een van de talloze powerbankjes want hij heeft minder dan vijftien procent lading. "Dat komt ervan als je een miljoen mobieltjes moet meesjouwen, elke dag." Zo meteen zal hij in slaapstand gaan; hij weet het zeker.

"Ik zie een poort, Sieber!" roept Lotje die nog altijd vol energie is en graag naar de uitgang toe wil. Die moet daar ergens zijn. Ze begint te rennen, kijkt dan om waar de draak gebleven is maar die ziet ze nergens.

"Waar gaan wij naar toe, jonge dame?" gromt een brommende stem achter haar. Ze draait zich om en kijkt naar iets dat op een hele ouderwetse computer lijkt. Het heeft een beeldscherm en een toetsenbord, en maar liefst twee muizen die een beetje lijken op armen. Het beeldscherm kan praten en kijken. Wel met de nodige ouderwetse storingen. Het geluid is irritant blikkerig.

"Wij?" vraagt Lotje. "Ik ben op weg naar de uitgang?"

"En is die Hiero of Daaro?" vraagt de computer. Er zit iets dreigends aan het apparaat. Het beweegt zich traag en in cirkelende beweging om Lotje heen.

“Hiero of Daaro?” zegt ze. “Geen idee. Ik ben hier pas. En ik ben volledig verdwaald.”

“Als u naar Daaro wilt, heeft u een Paswoord nodig.”

“Waar krijg ik dat?”

“Dat kunt u Daaro vinden.”

“En hoe kom ik dáár?”

“Dan moet u door de poort.” Dat wil ze gaan doen maar dat mag niet van die vreemde dikke computer die haar met z’n muizenarmen tegenhoudt. Hij staat daar als een ware militair of een heftige politie-agent. Indrukwekkend vanwege het enorme beeldscherm. “U mag door de poort als u het paswoord kent.”

“Dat moet ik toch Daaro halen?”

“Ja.”

“En hoe kom ik daar dan?”

“Door de poort.”

“En hoe kom ik door de poort?”

“Door mij het paswoord te zeggen.”

Lotje haalt heel diep adem. Dit is om gek van te worden. In de echte wereld zijn er ook zulke types. Ambtenaren, noemt haar vader dat. Hij schijnt daarmee te moeten werken. Geen wonder dat hij 's avonds doodmoe thuiskomt. Ze krijgt daar zowaar begrip voor en neemt zich voor daar – na terugkeer – een paar troostende dingen over te zeggen.

“Wie bent u, eigenlijk?” vraagt ze daarop, nogal dwingend want Lotje heeft dat van haar moeder. Die kan ook vragen stellen die klinken als bevelen. Eigenlijk vindt ze het wel fijn dat ze dát toontje heeft overgenomen.

“Ik ben Bug_Error, met een laag streepje,” zegt de computer en is er blijkbaar nogal trots op. “Niet te verwarren met Bug_Failure, dat is de poortwachter van Daaro.” Ze kijkt naar de poort en ziet daar een identieke computer met net zulke muizenarmen, en net zo’n ouderwetse monitor als hoofd. Of moet je in dit geval zeggen “kop”.

“Bent u van Daaro?” roept ze hard naar Bug_Failure.

“Nee, ik ben van Hiero!” Onmiddellijk komen er vonken uit de monitor van Bug_Error. Die begint me toch een portie te blikschreeuwen.

“Jij bent helemaal niet van Hiero. Jij bent van Daaro. Hier is Hiero. Daar is Daaro.”

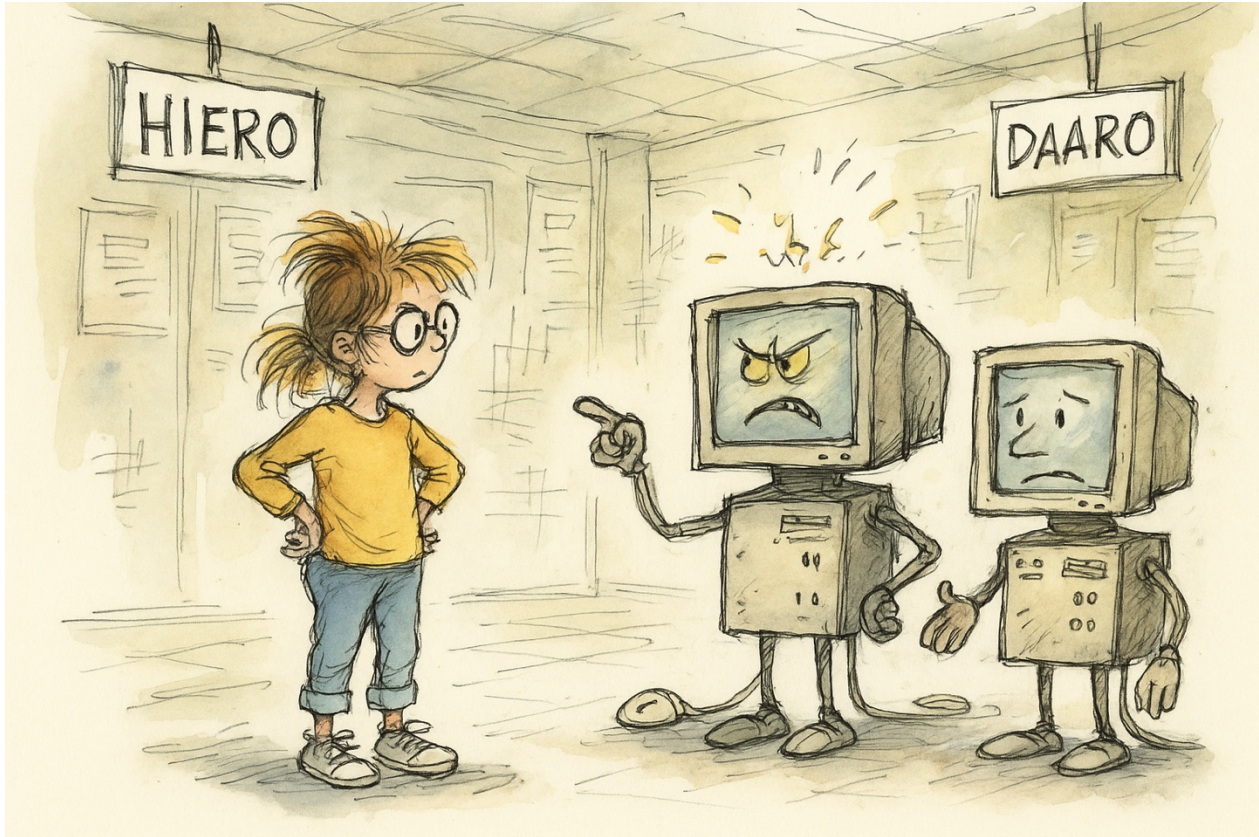
“Daar is Daaro, ja. En daarom ben jij van Daaro!”

“Ik ben van Hiero! Je haalt de dingen door elkaar.”

“Hoe kan ik van Daaro zijn als ik hier ben? Dan ben ik toch van Hiero?”

Ze gaan tekeer tegen elkaar zoals kids op het schoolplein wel eens ruzie kunnen krijgen. Dan is er meestal een Meester of een Juf die ze uit elkaar haalt maar hier was Juf Michaela (of iets dat daar op moet lijken) in geen velden of wegen te bekennen.

"Halt," roept Lotje die ook niet goed tegen dat bliksound kan van die twee ouwe rotcomputers. "Jullie lopen vast!"

"Dat komt door Bug_Error. Die heeft dat voortdurend."

"Dat wij vastlopen komt door Bug_Failure... hij begon!"

Lotje houdt haar hand op alsof het een stopteken is. Ze denkt na hoe die juffen en meesters dit oplossen. Ze praat ze daarom maar na. "We schieten er niks mee op als de één de ander de schuld geeft. Jullie krijgen allebei straf. Pak

water, pak zeep, pak borstels en maak de poort schoon.”

“Ja, juf,” zegt Bug_Error die blijkbaar ergens in zijn minieme ram-geheugen wat onderwijsteksten heeft opgeslagen.

“We zullen het nooit meer doen,” vult Bug_Failure aan. Daar staan ze schuldbewust; zoals zo vaak kids uit haar klas. Ze ziet Brammetje en Ohad terug die dat precies zo doen.

“En dan nu het paswoord!”

“Dat is ‘paswoord’.” Bug_Error zet zijn muizen breed alsof het vanzelfsprekend is.

“Ja, daar vraag ik om.”

“Het paswoord is ‘paswoord’,” legt Bug_Failure uit. “We hebben maar 4 megabyte geheugen dus we kunnen niks anders onthouden dan ‘paswoord’ als paswoord. We wachten al heel lang op geheugen-uitbreiding.”

“We krijgen er vast nog 4 megabyte bij.”

“Er zijn poortwachters die zitten al op 16 megabyte.”

“Maar daar mogen wij niet naar toe. Die zijn niet Hiero en niet Daaro maar Ergens.”

“Ergens ligt bij Verderop.”

“Nou, Verderop komt ná Ergens.”

“Helemaal niet. Je hebt eerst Ergens en dan...”

“Paswoord!” roept Lotje en dan staat ook Sieber weer naast haar. “Jij moet dat ook even zeggen. Dan kunnen we naar Daaro.”

“Naar Hiero, bedoelt ze.” Bug_Failure legt het even uit. En heeft meteen weer ruzie met Bug_Error omdat de één z'n Hiero niet automatisch de Daaro van een ander is. Sieber en Lotje lopen verder.

“Wat waren dat nou?” vraagt Sieber.

“Ambtenaren. Die zijn erger dan Hashtags, ook al prikken ze minder.”

En ze gaan verder op weg, door de Poort naar Verderop & Ergens. Een plek waar geen handleiding voor bestaat...

5. HET WERELDWIJDE WEB

Ongetwijfeld is het speekwartiertje al lang voorbij. Is er nu een internationale zoektocht naar Lotje. Een Amber Alert op alle telefoons van Nederland. Haar vader in paniek. Haar moeder overstuur. Op de televisie haar foto of iemand haar toevallig heeft gezien. De meiden in de klas allemaal aan het huilen. De wereld op z'n kop. Ze slentert door het digitale landschap met een soort van glimlach op haar gezicht. Er is iets moois aan dat ze gemist wordt. Dan betreft haar stemming. Ook iets lelijks want ze wil niet dat mensen verdrietig zijn. Niet om haar.

Wat krijgt ze nou in haar gezicht? Bweeeh!

En Sieber dwarrelt ook met z'n vleugels en z'n poten.

't Lijkt wel spinrag. 't Zit zelfs in haar mond. Zo vies.

"Pas je wel een beetje op," zegt een krassend stemmetje en plotseling dwarrelt er een spinnenmevrouw tot vlak voor haar gezicht.

"Wat is dit nou weer?" roept Lotje. Ze is wel klaar met al die verrassingen, hier in TikTopia. "En wie bent u?"

"Poeh, poeh, jij hebt wel praatjes voor een meisje van jouw leeftijd. En ach, als we daar Sieber niet hebben."

"Dag Mevrouw Punt Ennel!" zegt Sieber met enig ontzag. Ineens zijn daar nog zo'n twaalf andere damesspinnen. Met mutsjes op, en breinaalden in hun

handen. "Dames, we hebben bezoek!" zegt de mevrouw die vlak bij haar gezicht hangt aan een paar ragfijne draden. "Welkom in het Wereld Wijde Web, alias WeeWeeWee." Lotje kijkt naar waar ze is. 't Is een Wereld Wijd Web van licht, een netwerk bijna... en het is net alsof daar allemaal kleine kindervingers in zijn blijven hangen. Mooi en ook een beetje gevaarlijk.

"Zal ik thee zetten?"

"Cookie erbij? Je wilt vast cookies. Iedereen wil cookies!"

"Tante Buffer bakt de lekkerste cookies die je maar kunt bedenken. En Miss Dot Net komt uit Engeland; die weet alles van thee."

Het is een rumoer van jewelste. Alle spinnenmevrouwen rennen door elkaar heen over dat Wereld Wijde Web. Lotje weet niet wat ze ziet. Ze zou wel willen vragen naar het hoe, naar het wie, naar het wat...

"Kind, je bent net Koegel. Je hebt een mond vol vragen!" lacht Mevrouw Punt Ennel. Sieber zet z'n vinger op z'n mond, alsof hij zeggen wil: 'Zeg maar even niks. Laat het praten maar aan het Wereld Wijde Web over.' Lotje denkt:

'Koegel, dat klinkt als...' Maar ze kan nu nog even haar gedachte niet afmaken.

"Ooit was ik hier in mijn eentje op het Internet."

"Dat is Oma Arachnelda," zegt Mevrouw Punt Ennel. "Ze is hier ál zo lang."

"Ik heette eerst Nel maar die domeinnaam is nu vergeven. Vandaar Arachnelda." De oude mevrouw zucht en neemt een slokje van haar thee, en

een hapje van haar cookie. Ze maakt een gebaar dat Lotje ook even mag gaan zitten.

't Is een vriendelijk gezelschap, zo merkt Lotje. Lieve oude mevrouwen die ook zelf een beetje verstrikt lijken te zijn in al die websites waar het hier vol van hangt. Lekkere thee, trouwens... lekker cookie ook. Er verschijnt zowaar een glimlach op het gezicht van het meisje dat zo verdwaald is in dit vreemde TikTopia.

"Wat doe jij hier?" vraagt Mevrouw Punt Ennel.

"Ik keek op m'n telefoon en plotseling werd ik een sliert. Toen kwam ik hem tegen. Ik woon eigenlijk in de Echte Wereld. Daar ga ik ook op school. Ik ben op weg naar thuis maar ik weet niet waar dat is."

Nu moet ze even huilen, merkt ze. Ze voelt hoe Sieber z'n ene poot op haar rug legt. Ook Mevrouw Punt Ennel veegt even over Lotje's woelige haren, als vorm van troost.

"Het is eigenlijk net als met de spinnenwebben in het echte leven," vertelt de oude mevrouw. "Die zijn heel nuttig want ze vangen de lastige muggen. Alleen; op een gegeven moment zijn al je ramen vies. Omdat er te veel spinrag aan je huis kleeft."

"Ik weet niet wat dat met TikTok te maken heeft."

"Alles is mooi als het met mate is. Maar als het web je huis wegneemt, heb je alleen nog maar web en geen huis." De andere oudere dames knikken. Tante

Buffer moet zelf ook een traantje laten en wordt getroost door haar buurvrouw.
"Dank je wel, Glitchje," zegt Tante Buffer.

Lotje beseft dat ze weer eens naar de dagopvang moet waar haar oma vaak is. Die is een beetje verdwaald in het echte leven maar dáár ontmoet ze andere oudere dames en dan kunnen ze over vroeger praten. Van vroeger weet haar oma bijna nog alles maar van nu is ze veel kwijt. Lotje gaat te weinig want ze is te druk... te druk met wát eigenlijk... te druk met haar foon, realiseert ze zich. Ze gaat het thuis allemaal anders doen; dat heeft ze zich al lang voorgenomen.

"We hebben teveel web," houdt Mevrouw Punt Ennel vol. "Je ziet door het web de spinnen niet meer. Maar dat is niet de schuld van het Internet. Dat hebben de mensen aan zichzelf te danken."

"Alsof alle antwoorden alleen maar door Koegel gegeven kunnen worden. Koegel weet veel. Maar niet alles. Koegel denkt dat hij alles weet."

"Koegel is een opzoeker, dat is hij. Hij weet niks. Hij moet het zelf ook allemaal opzoeken." Er is veel irritatie, merkt Lotje, over iets of iemand die Koegel heet. Opnieuw denkt ze: 'Koegel, dat klinkt als...' En weer kan ze haar gedachte niet afmaken.

"Ik zeg pas tegen Koegel: 'Weet jij wat de zin van het leven is?' Hij kwam me toch met een lap tekst. Ik zeg: 'Begrijp je wel wat je zegt?' Toen kwam hij met nog veel meer tekst. En plaatjes. En formulieren. En tabellen. En documenten." Tante Buffer schudt haar hoofd. Mevrouw Punt Ennel glimlacht. 't Is uiteindelijk

de mevrouw die door iedere Glitchy wordt genoemd die zegt: "De zin van het leven is de liefde!"

Dat beaamt iedereen. Ze nemen er opnieuw een slokje thee op, en een hapje van de cookies die ook Lotje heel erg smaken. Zelfs Sieber duwt z'n mond vol met die lekkernij.

"Koegel," zegt Lotje. "Bedoelt u eigenlijk daarmee Google?"

"Dat mogen wij niet zeggen, kind! Dan krijgen we cookies die we niet zélf gebakken hebben. Heel gevaarlijk spul." Dat beamen alle dames. Lotje knikt. Ze begrijpt dat ze de dingen moet noemen zoals ze hier heten.

"Zou Koegel weten hoe ik thuiskom?" vraagt Lotje.

"Koegel heeft Koegel Maps; dat is zijn beste vriend," zegt Glitchy.

"Koegel heeft wel duizend vrienden. Koegel Shiets. Koegel Doks. Koegel Forms. Koegel... d'r is van alles met Koegel."

Lotje kijkt het gezelschap van theedrinkende en cookies-etende dames rond.

"U bent niet echt fan van Koegel," zegt Lotje. "Loop ik gevaar als ik naar hem toe ga?" Mevrouw Punt Ennel kijkt de cirkel eens rond alsof ze toestemming vraagt om Lotje te waarschuwen.

"Koegel is een reus. Met enorme reuzen om hem heen. Koegel doet alsof hij je aardig vindt maar Koegel wil ook van alles van je weten om het uiteindelijk voor zichzelf te gebruiken. Je moet oppassen met wat je die reus vertelt want hij zegt dat hij jou gaat helpen maar hij helpt vooral zichzelf."

“Ik heb geen geheimen,” zegt Lotje en ze haalt haar schouders op. Sieber naast haar knikt. Hij heeft haar intussen leren kennen als iemand die heel open en oprecht is.

“Geheimen heb je misschien niet,” zegt Mevrouw Punt Ennel zorgzaam. “Maar je hebt wel dierbaar bezit. In dat wat in je herinnering zit. Dat wat je weet, denkt, voelt. Dat zijn je sieraden, meisje. Wees daar voorzichtig mee...” Daarop kijkt de theedrinkende spinnenmevrouw toch even naar Sieber. “Pas je goed op dit meisje. 't Is heel belangrijk dat ze hier rondloopt. Daar heeft de echte wereld straks heel veel aan.”

‘Misschien moet ik de wereld helpen wakker te worden,’ dacht Lotje. ‘Of tenminste mijn ouders. En Mila. Juf Michaela. En uiteindelijk mezelf.’

Sieber knikt, dat ziet Lotje.

Ze is gewaarschuwd.

TikTopia is een land vol gevaren... maar ze moet er doorheen om uiteindelijk thuis te komen. Dat weet ze.

6. DE K VAN KOEGEL EN KNETTERGEK

Het is altijd hetzelfde met avonturen. In dat opzicht lijken ze net op boeken of op huiswerk. Even is het leuk maar op een gegeven moment wil je toch even doorlopen of doorbladeren naar het einde. Hoezo moet je een som oplossen als de meester of de juf het antwoord al lang weet? Leuk zou zijn als Juf Michaela op een ochtend helemaal in paniek in het lokaal zou komen. Dat ze dan met haar laatste krachten nog een som op het bord weet te krijgen. “Jongens, ik heb hier de hele nacht van wakker gelegen. Hoe ik ook pieker; ik krijg het gewoon niet voor elkaar!” Ja, dán zou je met z’n allen aan de slag gaan om die vrouw te helpen in al haar ellende. Rekenmachines zou je er bij halen, telramen van vroeger zoals die nog altijd in de vitrine op de gang staan... iedereen in de klas moet dan z’n vingers omhoog houden bij de getallen. ’t Gaat lastig worden maar met elkaar moet je eruit komen.

Met elkaar.

Dat mist Lotje wel.

Op school is dat er nauwelijks.

Thuis eigenlijk ook niet.

Je kunt zeggen wat je wilt van dit TikTopia maar die Hashtags hebben het best fijn met z’n allen. Die ouwe besjes in het spinnenweb trouwens ook. Ze denkt dat Bug_Error en Bug_Failure het ook wel met elkaar kunnen vinden als niemand

door de poort wil.

Ze kijkt naar Sieber.

Gek genoeg ziet de Draak er een stuk beter uit. Hij is opgeladen en er zit zowaar een grote glimlach op z'n muil. Is ook heel erg eenzaam geweest, al die tijd. Z'n huid vol mobieltjes die het heel erg druk hebben met elkaar maar niet met hem.

Waar zijn die andere draken uit z'n familie?

Lotje is ook een soort van Sieber.

Sieber is een soort van Lotje.

Ze zijn met z'n tweeën.

"Het punt is," zegt de draak op een gegeven moment, "dat we heg nog steg kennen, hier."

"En dit is nog wel jouw land!" houdt Lotje vol.

"Ik ben hier ook nooit geweest. Geen reden toe."

"Nu wel?"

"Ik wil jou helpen om de uitgang te vinden."

Ze kijkt haar nieuwe vriendje aan. Ze moet hem iets vragen maar ze aarzelt. Ze doet eerst haar liefste glimlach en dan rollen de woorden uit haar mond.

"Je weet dat je me kwijt bent als ik de uitgang vind. Jij kan niet mee naar de echte wereld."

"Ja, ja," doet Sieber het af. 't Is een onprettige gedachte om de eerste persoon waar hij dit voor voelt kwijt te raken, straks. Alleen, daar gaat het in

vriendschappen niet om. Je helpt elkaar door dik en dun. Of dat nou ten koste gaat van je band onderling. Hij heeft zichzelf al gezegd: "Dan heb ik altijd nog de herinneringen aan Lotje." Zij denkt dat ook. Ze zal de draak nooit vergeten. "Goed, vertel het maar!" brult iets dat ook nog een enorme echo heeft. Lotje en Sieber hadden oog voor elkaar; niet voor wat ze nu weer tegen zouden komen. Dus kijken ze – eerst naar de enorme schaduwen op de grond, en dan omhoog naar een stuk of zeven enorme reuzen. Of reuzen... het lijken eerder vriendelijke beren. Ze dragen shirts met de letter K. En ze glimlachen uiterst lief. Moet je zo'n glimlach wel vertrouwen?

"Ah, u moet Koegel zijn," concludeert Lotje razendsnel.

"Precies. En dit zijn mijn broers. En onderdanen, dat zijn ze ook. Wat kan ik voor jou zoeken?" Hij glimlacht breed. Dat doen zijn broers ook. Ze zien er net zo vertrouwenwekkend uit als die oplichters die ze wel eens aan de deur krijgt en die zeggen dat ze zo'n geweldige aanbieding voor de familie hebben; eentje die ze niet kunnen weigeren; dat ze een dief van hun eigen portemonnee zouden zijn. En maar hun tanden laten zien... Tja, maar intussen. "Ik zoek alles. Dus wat zoek ik voor jou?"

"De uitgang," zegt Lotje.

"Dan moet ik toch eerst een paar dingen van je weten," zegt Koegel uiterst vriendelijk. Daar was ze al voor gewaarschuwd. Aan een Koegel betaal je een prijs voor je zoekwerk. Hij vraagt je het hemd van je lijf. En als je het niet zegt,

komt-ie d'r toch wel achter.

"Ik heet Lottemetot en ik kom van Elders."

"Elders? Waar ligt dat, Koegel Maps?" vraagt de Grootste Reus aan z'n soortgenoot vlak naast hem. Die heeft duizenden – nee, honderdduizenden kaarten – in een grote zak op z'n rug en haalt die tevoorschijn.

"Dan moeten we toch eerst weten waarom Lottemetot naar Elders wil. En of ze echt Lottemetot heet want die kan ik niet vinden. Zoals ik Elders ook niet kan

vinden. Echter; hier is een oplossing voor maar dan zal ze ons veel informatie moeten geven. Zoals: wat voor snoep vindt ze het lekkerst. Heeft ze speelgoed en zo ja, welk soort speelgoed. Of wat voor school zit ze? Welke boeken heeft ze gelezen? Hoe heten haar vader en haar moeder? Wat doen die voor werk?" Zo raast Koegel Maps nog een tijdje door. Sieber wordt een tikkeltje overstuur van. Toch, Lotje niet. Die blijft glimlachen. Ze staat daar sterk en ze doet haar handen in haar zij want ze laat zich niet van de wijs brengen.

"Antwoorden, en snel een beetje. Ik kan niet zoeken zonder informatie. Ik heb hier een lijst," klinkt het zenuwachtig van Koegel Maps.

"Ik kan ze anders wel even in een formulier aan je stellen," zegt Koegel Forms.

"Ik breng het dan onder in een document," zegt Koegel Docs. Wat een bril heeft die reus. D'r zit echt geen glas in de glazen maar alleen tekstregels. Welke brillenwinkel heeft dat ding geleverd!

"En die gegevens kunnen dan mooi in een tabel," houdt Koegel Sjiets vol. Hij heeft een heel vervelend en vooral saai ruitjeshemd aan; zoals ze dat ook wel eens heeft gehad in een rekenschrift. Dan ziet Lotje dat ze ook verbonden zijn met een soort buizenwerk waardoor de hele tijd allerlei spul heen-en-weer wordt geduwd. 't Zijn geen papiertjes. Het zijn eerder lichtjes, getalletjes en letters.

"Nou, kom op, komt er nog wat van," zegt Koegel nogal haastig.

"Ach, meneer Kriegel, we vinden het zelf wel."

"Jij vindt helemaal niks hier in TikTopia. Hier zijn wij de baas. Niet jij, mens."

“Bent u geen mens, dan?”

Lotje kijkt hem aan en Sieber is op z'n hoede. Zij is vele malen kleiner dan die gigant daar. Ze kan hem nooit aan. En toch, ze ziet er zo sterk uit. Sieber heeft zich voorgenomen om al zijn drakenkracht in te zetten als er wat met haar zou gebeuren. Hij zet één poot voor haar neer, alsof hij voelt dat dit moment gevaarlijk is. Lotje slikt. Ze voelt haar hart bonken maar ze houdt haar ogen op Koegel gericht. Sieber weet niet precies wat hij moet doen als er echt gevaar dreigt. Hij heeft al heel lang geen drakenvuur meer... wat nu?

“Ik ben een algoritme. Maar jij weet niet wat dat is,” lacht de reus nogal reusachtig. “Ik heet geen Kriegel maar Koegel. Dat je dat weet.”

“Oh, ik vergis me. Ik word namelijk kriegel van u... dus ik dacht: u bent vast een virus. Besmettelijk, bedoel ik.”

“Ik? Besmettelijk? Ik heb geen virus! Nooit gehad ook. Ik ben wel even Koegel, ja!”

“U heeft geen virus. U bent er één. Sieber, we moeten weer door.”

“Halt!” zegt Koegel. En ook de andere reuzen gaan fier staan. Mensenlief, indrukwekkend is dat wel.

“Ik heb wel een vraag,” zegt Lotje. Ze denkt aan Glitchy die zei “De zin van het leven is liefde.” Ze beseft dat deze reuzen dát niet kennen... Die willen alleen maar gegevens; geen gevoelens. Ze haalt diep adem. Ze heeft allang door dat de prijs om te weten hoe ze bij de uitgang kan komen veel te hoog is. Ze is niet

van plan om alles te vertellen over haar ouders, over de meiden op school (ze had bijna gezegd "haar vriendinnen") en over Juffrouw Michaela en al het andere van school en van haar leven.

"Ik heb op alle vragen een antwoord!" roept Koegel, en hij weet zeker dat dit de waarheid is want zo is hij geprogrammeerd en hij loopt nooit vast.

"Hebt u wel eens úzelf gezocht?" Het woord úzelf zegt ze extra hard. "En wat vond u toen?"

Koegel loopt rood aan. Door het buizenstelsel tussen hem en zijn broers schieten nu bliksemlichtjes. Een kortsluiting is aanstaande.

"Jezelf zoeken is een stommiteit die mensen voortdurend begaan."

"Dus u heeft uzelf nooit gevonden. Dan bent u zichzelf kwijt. Lijkt me lastig."

"Ik wil weten..." schreeuwt hij nu. De andere Koegels schreeuwen datzelfde.

"... of u ooit uzelf gaat zoeken. En gaat vinden..." zegt Lotje rustig.

Zelden heeft Sieber zo'n vuurwerk gezien als wat er nu gebeurt met de digitale beren. Overal spatten de vonken vanaf en er is vuur dat hij zelfs niet uit de monden muilen van zijn ouders en de rest van familie heeft gezien. 't Is een enorm vlammend feest aan de meest schitterende kleuren.

"Ga je mee, Sieber? Dit gaat ons niet helpen."

"Maar hoe dan verder?"

"Ik heb iets dat Koegel niet heeft."

"Wat dan?" vraagt Sieber.

“Intuïtie. Ik heb een speurneus.”

En doelgericht gaat ze verder. Dat stomme zoekvuurwerk achter latend. Ze weet zeker dat er van die reuzen zo meteen helemaal niets over blijft.

7. SPIEGELS DIE GEEN SPIEGELS ZIJN

Sieber kijkt met enige bewondering naar het meisje voor hem dat zo stevig doorstapt. Het is alsof ze precies weet waar ze heen gaat, terwijl ze via die vervelende berenkerels Koegel & Broers geen enkele zicht hebben op wat de route moet zijn. Hij durft haar haast niet aan te spreken zo robuust loopt ze daar. Geen wonder; ze heeft immers dat addergebroeder net behoorlijk klemgezet. Ze is een held, en dat vindt Sieber ook. Alleen; wáár gaat ze in vredesnaam naar toe? Hij heeft het één keer gevraagd in de afgelopen tellen of uren; ze zei: 'Naar huis' maar meer tekst gaf ze niet.

Het lijkt alsof zij iets weet waar hij niet achter is gekomen. Wat zou hij graag een kaart willen hebben van dit gebied dat veel meer zijn thuis is dan het hare maar waar hij zelden of nooit is gekomen. Ze lijkt ook helemaal geen behoefte te hebben aan een laptop, of een tablet of haar foon – zoals zij die liefdevol noemt – dat apparaatje hangt op zijn huid maar hij weet zeker dat hij het niet kan vinden.

Als ze een kaart zouden hebben, zo bedenkt Sieber zich, zouden ze ook weten welke gebieden ze moeten vermijden. Niet dat er in TikTopia zoiets is als een moeras waar je in weg kunt zinken of een een berg waar je van af zou kunnen vallen... hoewel, dat laatste is misschien wel een mogelijkheid. De waarheid is: ze

weten niets. Of in ieder geval weet Sieber niets en dat maakt hem behoorlijk nerveus.

Dan zien ze plotseling een blinkende vallei. Van alle kanten is daar glinsterlicht te zien. Het glimt, en gloeit, en glanst van links naar rechts en van boven naar beneden.

“Daar moeten we heen!” zegt Lotje nog altijd zelfverzekerd.

“Zou je denken?” aarzelt Sieber.

“Ja!”

Dus, daar gaan ze naar toe. Het lijken wel spiegels die allerlei vormen hebben en die alle lichten weerkaatsen die TikTopia rijk is. Toch is er meer aan de hand. Het is net alsof ze er kinderen ziet... dansen die... of lopen ze... of wat doen ze daar eigenlijk? Sieber ziet op Lotje's gezicht een frons. Dat zint hem niet.

“Je bent bang!” stelt hij vast.

“Helemaal niet. Ik verwonder me!”

“Dat is precies hetzelfde.”

“Nee,” legt Lotje uit. “Verwondering is een vraag. Angst is een antwoord; maar het hoeft nooit het juiste antwoord te zijn.” Had ze dat Juf Michaela ooit horen zeggen? Of verzint ze dat nu ter plekke? Ze weet het zelf niet maar het klinkt – nu ze het zelf uit haar mond hoort komen – wel heel interessant. “Ik verwonder me,” herhaalt ze.

Uiteindelijk komen ze terecht in deze Skrienvallei, zoals het gebied heet... volgens een bord. Er staan vreemde danseressen die vriendelijk lachen en gebaren maken dat ze hier naar binnen moeten gaan. Ze hebben – zo lijkt het – het lichaam van een vogel maar toch het hoofd van een vrouw. En ze zingen... ze praten niet... een verleidelijke zang om dit gebied binnen te treden.

“Het zint mij niet,” zegt Sieber zorgvuldig en voorzichtig.

“Mij ook niet,” houdt Lotje vol. “Dus moeten we hier doorheen.”

“Waarom? Waarom inomslag
vredesnaam?”

“Omdat ik een reis moet maken waarin ik gevaren trotseer. Zo gaat dat altijd in sprookjes. Van Vrouw Holle tot Roodkapje... je kunt het zo gek niet verzinnen of iemand maakt een reis en wordt daar uiteindelijk beter van.”

“Hoe word je hier nou beter van,” zegt Sieber ongeduldig. De laatste tijd zegt Lotje allemaal slimme zinnen en doet ze domme dingen. Tenminste, dát vindt hij. Die rare vogelvrouwen, dat bevalt hem van geen meter! Toch, Lotje laat hij niet in de steek. Ze is de eerste vriend die hij ooit heeft gehad; hij gaat door het vuur voor haar.

Dan staan ze stil, allebei en ze bekijken de hele vallei. Het leken spiegels... dat zijn het niet. Je zou het de beeldschermen van mobiele telefoons kunnen noemen maar dan gigantisch groot. Wat daartussen beweegt zouden kinderen

kunnen zien maar ze dansen niet. Ze bewegen zich half kreupel en mank. Ze lijken pijn te hebben en moeilijk vooruit te komen.

“Kom, kijk naar jezelf,” zegt een van de vogelvrouwen. Of liever: ze zingt het... en ze neemt Lotje mee naar zo'n spiegelscherf. Sieber vertrouwt het niet; en gelukkig doet Lotje dat ook niet. Even kijkt ze naar wat daar te zien is.

Ja, dat is ze zelf.

Maar veel slanker.

Met oogschaduw.

Met lippenstift.

Met kleren in prachtige kleuren.

Ja, dat is ze zelf, en ze danst.

Zoals ze vaak filmpjes heeft gezien op TikTok van dansjes, mooie meisjes, en hoe je zo kon worden.

Ze heeft altijd zichzelf willen blijven.

Ja, ze vond het fijn om dat te zien.

Maar niet om zo te worden.

“Zo kun jij ook worden. Je andere ik. Het is zo simpel,” zingt een andere vogeljuffrouw.

“Wie bent u?” vraagt Lotje.

“Mijn naam is Parthenope. Hier zijn mijn zussen Ligeia en Leucosia.”

Die namen zou ze wel na willen zoeken, Lotje. Ze heeft geen telefoon, dus ze heeft geen zoekmachine. Daarbij; ze is wel op die elektronische rotzooi uitgekeken. Ze gaat die namen onthouden en ze gaat in de bieb nazoeken wie die vrouwen zijn. Voor nu kijkt ze vooral even naar Sieber die ook op zo'n spiegelscherm kijkt.

Hij is in trance.

Een prachtig evenbeeld ziet hij. De mooiste draak met het mooiste vuur, met een huid van rood en een heldhaftige houding. Dan beseft Lotje wat ze hier ziet. Dit hier is het grote gevaar van TikTopia. Hier moest ze ook heen om deze andere kinderen te vinden. Allemaal kijken ze naar iets waarvan hen is wijsgemaakt dat het hun evenbeeld is. Dat is het niet.

“We moeten hier weg, Sieber.”

“Ik zie mezelf!”

“Dat ben jij niet. Zo word je ook nooit. Mee.”

Nee, Parthenope wil haar niet laten gaan. De vogelvrouw blijft nog altijd zingen en ze ziet er prachtig uit. Alleen zij – en die andere vrouwen – gaan in de weg staan. “Eenmaal IN de Skrienvallei kom je er nooit meer uit.”

“Dat zullen we nog wel eens zien!” zegt Lotje brutaal.

“Wat je zal zien, is wat je ziet in de spiegel.”

“Dat is geen spiegel. Dat is bedrog.”

Hoe kun je hier weggkomen? Sieber weet zelfs niet of hij wel weg wil. Hij ziet hier z'n mooie ik. Lotje denkt er misschien een seconde over na. Dan klimt ze op een verhoging en praat tegen de kreupele kinderen die ze ziet.

"Jullie zijn prachtig," zegt ze. "Ik heb nog nooit zulke mooie kinderen gezien als jullie. De mooiste haren, en jullie lijven zijn schitterend. Jullie hebben ogen die stralen."

"Hou je mond," zingt Parthenope – het begint minder vriendelijk te klinken ook al blijft het muziek. De kinderen, die kromgebogen voortbewegen en mager zijn met een schrale huid... ze kijken naar het meisje dat hen roept.

"Omdat jullie mooi zijn, gaan we hier weg! We gaan naar huis! Want thuis ben je het mooist van allemaal. Jullie worden mijn vrienden want dan kan ik elke dag van jullie prachtige "ik" genieten. Wie wil er een "ik" zijn? Een mooie "ik"? Dit heeft ze niet van Juf Michaela. Die heeft ze zelf verzonnen. En de vogelvrouwen hebben nog nooit zo'n opstandeling meegemaakt die de kinderen toespreekt. De gevolgen zijn meteen zichtbaar. Zijn we mooi? Zijn we mooi van onszelf, zie je de kinderen denken. Ze kijken naar elkaar.

"Ja, kijk maar even naar je vrienden. Met jouw ogen! Zie je hoe mooi jullie allemaal zijn? Daar hoeft niets aan te gebeuren. Ga met mij mee!"

Sieber ziet wat er gebeurt. De prachtige evenbeeld-draak verdwijnt uit het scherm en dat doen ook al die mooie kinder-evenbeelden die blijkbaar niet

opgewassen zijn tegen deze heldhaftige opstand. Sieber weet weer waarom hij meegaat met Lotje. Van haar kun je houden. Bij haar wil je zijn.

Hoe kreupel en lam, hoe verslagen en mager de kinderen zijn... ze voegen zich bij Lotje en ze gaan lopen. Ze lopen naar de uitgang van de Skrienvallei. Niets kan ze tegenhouden; hoe luid en beeldschoon de vogelvrouwen ook zingen. Hun zang wordt lelijker en lelijker, trouwens. Ze klinken als dat wat je op de eerste maandag wel eens door de stad hoort... die "sirene", zo heet dat, weet Lotje. Ze gaat voorop, met Sieber als haar adjudant naast haar.

"Waar gaan we dan naar toe?" vraagt een meisje dat al snel wat beter voortbeweegt.

"Naar huis," zegt Lotje.

Ook al heeft ze geen flauw benul waar zich de poort daarnaartoe bevindt, hier in TikTopia...

Ze is vastbesloten om het te vinden.

Niet alleen voor zichzelf.

Maar voor al die kinderen!

Ze lopen verder... met hun echte gezichten naar het licht, en hun schaduwen achter zich latend.

8. ZAND IS MEER DAN ALLEEN MAAR ZAND

Ze stapt stevig door, met Sieber aan haar zijde, en al die kinderen in haar gevolg. Het is alsof dit deel van TikTopia een woestijn is. Ze heeft al een keer haar hand door het zand gehaald en het langs haar vingers laten lopen. Dit is de Siliconen-vallei, weet Sieber.

“Van zand worden chips gemaakt. Vraag me niet hoe.”

“Dat weet ik wel,” roept een blij jochie die er intussen weer heel gezond uitziet. Hij draagt – net als Lotje – een bril. “Silicium is een stof dat cruciaal is voor het maken van halfgeleiders.” Hij neemt de bril af en maakt hem met een groen poetsdoekje schoon. Zet hem dan weer op.

“Halfgeleiders, serieus?” Lotje denkt aan school. Daar zijn ook vaak lessen over spul dat haar helemaal niet interesseert. Dat zijn de momenten dat ze stiekem haar foon opent om te kijken naar de filmpjes op TikTok. Alleen: die filmpjes heeft ze nu niet want haar foon hangt tussen de miljoenen anderen op Sieber's huid.

“Halfgeleiders zijn chips. En chips vormen het hart van elektronische apparaten zoals computers, smartphones en... nou ja, servers.”

“Zo,” zegt Lotje. Ze ziet dat alle andere kinderen van de stoet wél naar de jongen luisteren. “Vertel verder,” moedigt ze hem daarom maar aan.

“Silicium is – na zuurstof – het meest voorkomende element in de aardkorst en wordt gewonnen uit kwartszand. Daarom is hier zoveel zand, begrijp je. We hebben dat zand met zo hard nodig als zuurstof.”

“Precies. Waar zouden we zijn zonder onze mobieltjes,” roept een meisje. En daarop ontstaat er een enorm rumoer.

“Hij heeft ze!” roept er één.

“Ze hangen daar allemaal!” brult een ander.

“We moeten ze terugpakken!” schreeuwt er nog één.

En plotseling ontstaat er een aanval van de meute op Sieber. Ze willen z'n huid aan stukken scheuren om zo hun foons terug te krijgen. De draak wordt er doodsbang van. D'r is een ware opstand aan het losbreken. Als ze hun zin krijgen, blijft er niets van hem over. Dan bestaat hij straks alleen nog maar uit flarden en stukken. Hij zou zich wel willen verdedigen maar meer dan een vonk komt er niet uit z'n muil.

Daarop springt Lotje op een zandhoop.

“Stop!” roept ze.

“Wij willen onze foons!”

“Jullie willen vooral naar huis, toch?”

Daarop ontstaat er enige twijfel in de enorme groep van kinderen. Sieber haalt een beetje adem. Is hij nou gered door Lotje? Hij weet het niet zeker. De kids

zien eruit alsof ze toch nog altijd foon-belust zijn en zijn huid aan repen willen scheuren.

“Weet jij dan waar ons huis is?” roept een kind.

“Ik breng jullie naar huis!” Ze hoort zichzelf praten en ze weet: dit verzin ik ter plekke. Niemand lijkt het door te hebben. “Ik eh...” Ze aarzelt. Iets moet ze verzinnen. Enigszins in paniek kijkt ze om zich heen en ziet verderop een soort van grot tussen de enorme bergen van zand. “Ik moet alleen dáár de kaart halen!” Helemaal overtuigt zijn de kids niet.

“Dat verzin je maar.”

“Ik heb jullie uit de Skrienvallei gered, toch? Ik breng jullie ook naar huis. Zowaar als ik Lotje heet.”

“Hoe weet jij dat dáár een kaart zal liggen?”

Haar hersens werken op bliksemsnelheid. 't Is waar dat ze dit allemaal maar verzint maar wat moet ze anders? Ze kan moeilijk die club boze kinderen laten toeslaan op de huid van Sieber. Ze weet zich werkelijk geen raad.

“Partida!” schreeuwt het jongetje met de bril. “Eindelijk Partida!”

“Waar heeft hij het nou over?” mompelt een knul. Het jochie neemt z'n bril weer van z'n neus en wrijft de glazen schoon met dat groene doekje. Dat ziet er slim uit, ziet Lotje. Plus, het geeft even tijdswinst. Het jongetje gaat door terwijl hij de zandhoop beklimt en de bril weer op z'n neus zet. “Ooit gehoord van het woord ‘Lotsbestemming?’ Dat is naar haar genoemd,” zegt het jongetje met de bril

die ook al zoveel wist over zand en chips. "Daarom heet zij Lot. Oftewel Partida in het Grieks!" Kids kijken elkaar aan.

"Welkom, Partida!!!"

"Wie ben jij?" vraagt een meisje met haar brutale handen in haar zij.

"Ik heet Nerd," zegt hij en steekt zijn vinger in de lucht. Lotje is er maar even bij gaan zitten. "En dit is mijn wijsvinger. Die heet zo omdat ik over heel veel wijsheid beschik."

"Heet jij Nerd?" vraagt een ander. Dat kan ze haast niet geloven. Sommige kids in haar klas noemt ze zo, maar zo heten ze niet.

“Nee, zo heet ik niet. Zo word ik genoemd. Ik weet namelijk alles.”

“Hoe kan jij nou alles weten? Je zit net zo vaak op je foon als wij... anders was je nooit in de Skrienvallei terechtgekomen,” zegt een gast met een brutale blik in z’n ogen. Toch laat Nerd zich niet uit het veld slaan.

“Het woord Destinia komt uit de Griekse Mythologie en is de plaats waar drie Schikgodinnen leven die voortdurend bezig zijn om de Levensdraad te spinnen. Destinia ligt in een grot. Die grot daar!”

Hij zegt het met zoveel overtuiging dat iedereen hem onmiddellijk gelooft. Nerd zal wel die jongen zijn in de klas die wél oplet terwijl zij allemaal aan het TikTokken zijn.

“Wat moeten we in vredesnaam met een Levensdraad?” roept een van de meiden.

“Die is met Thuis verbonden. Dat weet toch iedereen!” zegt Nerd. Nou, dat weet echt helemaal niemand maar ze denken allemaal: hij zal het weten. “Ik ga met Sieber en Lotsbestemming naar Destinia en wij komen terug met een Draad die ons naar huis zal brengen.”

“Precies,” zegt Lotje die helemaal geen Lotsbestemming wil heten. Sieber knikt... allang blij dat hij z’n huid nog heeft.

“En jullie komen wel terug?”

“We gaan alleen maar weg om ervoor te zorgen dat jullie weer thuiskomen,” zegt Lotje, en ze voelt dat er naar hen geluisterd wordt. Daarop is er

overeenstemming in de massa en mogen de drie gaan lopen naar de grot Destinia.

“Wat goed dat je dat allemaal weet” zegt Lotje als ze iets verderop zijn.

“Ik weet dat allemaal niet,” lacht Nerd. “Ik verzon het ter plekke.”

“Ook van dat zand?”

“Nee, dat weet ik wel. En wat ik ook wist was: ik moet nu iets verzinnen, anders laten ze niks van die draak heel.”

“Hoe kom jij zo slim?” vraagt Lotje.

“Ik ben heel vaak in de bibliotheek,” erkent Nerd. “Je moet ergens zijn als het buiten regent.”

“Dan kun je toch naar huis?”

“Nee...”

“Of naar school.”

“School is niet altijd open.”

“Maar thuis toch wel?”

“Ja, 's avonds is thuis open,” klinkt het wat teleurgesteld. “Overdag ga ik naar de bieb.”

Ze kijkt naar Nerd, en ze kijkt naar Sieber.

“Wat zou er in die grot zijn?”

“Geen idee,” zegt Nerd. Lotje wou dat het verhaal van de Levensdraad echt

was. Dat er een plek zou zijn waar ze iets vonden dat hen naar huis kon brengen.
Of naar de bieb voor Nerd... ze heeft nu al besloten dat hij een vriendje gaat
worden als ze eenmaal terug zijn.

Sieber ziet dat.

Hij gunt het Lotje... hij hoopt toch dat hij niet voor altijd afscheid van haar hoeft
te nemen.

9. DE DRAAD VAN ALGORITUS

Het is alsof er een geheimzinnige muziek door het landschap klinkt als Lotje, samen met Sieber en Nerd dichterbij de Grote Grot komen. De kinderen zijn uit het zicht verdwenen want het is een hele klim naar dat duistere hol, en Lotje hoopt maar dat er niets met ze gebeurt. De weg naar huis móet gevonden worden al het is wel verontrustend dat de Levensdraad alleen maar verzonnen is door Nerd.

“Als we nou niks vinden,” zegt ze met een lichte wanhoop in haar stem.

“In een grot is altijd wat te vinden.” vindt Nerd en hij klinkt overtuigd. “Dat wist Plato al.”

“Wie is Plato?”

“Dat is...” Nerd beseft dat die informatie er niet toe doet. Ze kan het ook opzoeken als ze weer thuis zijn. “Iets met een Grot,” zegt hij om er van af te zijn. Sieber sjokt. Die is allang blij dat ze niet de mobieltjes van z'n huid hebben gescheurd. Waar Lotje gaat, gaat hij. Of er nou wel of niet wat gevonden kan worden in de Grote Grot.

Ze komen bij dat wat je de Ingang zou kunnen noemen. Ze hebben geen lamp of vuur bij zich dus ze moeten het duister in zonder dat ze het gevaar kunnen zien. Sieber vindt een paar droge takken. Met uiterste krachtsinspanning weet hij

een klein vlammetje uit te stoten; genoeg om van die takken een fakkel te maken. Dat is in ieder geval iets.

Het is niet zomaar een Grote Grot. De muren zitten vol met tekeningen.

“Mindmaps” noemt Nerd ze maar hij legt dat verder niet uit. Het lijken wel schema's vol met symbolen. Je zou er horendol van worden als je het zou willen begrijpen. Lotje heeft niet het gevoel dat dit haar ook maar een centimeter dichterbij thuis kan brengen. Verder moeten ze, en verder. Ze is niet bang maar wel wat nerveus. Dat gevoel kent ze niet goed. Angst wel; ze is vaak bang geweest voor van alles. De foon is een veilige plek waar je niet bang hoeft te zijn wat kinderen van je vinden, of juffen en meesters over je zeggen. Toch mist ze haar foon niet. Er valt hier zoveel te beleven. Toch voelt ze een zekere mate van opwindning in haar hart. 't Is een avontuur en dat is niet alleen maar beklemmend; het heeft ook iets prettigs... alsof je je hart in je keel voelt kloppen. Sieber is alert; hij zal ervoor zorgen dat er niets gebeurt met zijn heldin. Nerd stapt voort alsof hij niets te verliezen heeft. Misschien is hij wel een beetje zoals zij... dat thuis niet echt een thuis is; school niet echt een schelp waar je je beschermd in voelt.

“Halt!” zegt een luide stem, plotseling. En ineens is er overal vuur. Of liever: alle wanden hebben nu fakkels die oplichten. De muziek niet ze net al hoorden is zwaarder van klank geworden. Het is bijna een film en dit is haast een decor.

Daar staat een Tovenaar. Tenminste; hij ziet eruit als een tovenaar. Hij heeft een puntmuts waarin de symbolen terugkomen die je ook op alle grotwanden zien. Hij draagt een mantel en een witte lange baard. Streng kijkt hij ook. Toch rennen Lotje, Nerd en Sieber niet weg. "Wat komen jullie doen in mijn Grote Grot?"

"U woont hier leuk," zegt Lotje. Dat heeft ze vaker grote mensen horen zeggen als ze in een nieuw huis mochten rondlopen. "Huur of koop?" gooit ze erachteraan... ook een tekst van haar moeder, weet ze nog.

"Huh?" zegt de Tovenaar die dat soort gesprekken blijkbaar niet gewend is.

"Doet er niet toe. Ik ben Algoritus, de Tovenaar van Grote Grot. Heerser over de Workflows".

Even wil ze vragen wat dát dan weer zijn maar prompt zijn daar een soort van kabouters die ook weer die symbolen dragen die ze op de muren hebben gezien.

"A.I. Agents," zegt Nerd. "Net wat ik dacht."

Sieber is al afgehaakt. Voor Lotje is het ook een beetje boven d'r pet. Ze vraagt zich af of ze het zich zal laten uitleggen. Hoeft niet... Algoritus en Nerd hebben elkaar al gevonden en beginnen ontzettend ingewikkeld te praten.

"Klopt," zegt Algoritus. "Dit zijn Workflows met geïntegreerde A.I. Agents." De Tovenaar ratelt taal. Het daast Lotje van alle kanten. Hij gaat onverstoord verder. "Wij zijn hier de basis van Automatation. Je kunt hier Koegels koppelen

aan Large Language Models zodat je input via Artificiële Intelligentie koppelt aan gegenereerde output.”
Babbel-babbe-lbabbel-babbel.

“Hallo!” roept Lotje. “Gaan we lekker? Ik ben al blij als ik Zuid-Amerika kan aanwijzen op de kaart.”

“Bij een vraag als dat, zorgen de A.I. Agents ervoor dat er een antwoord...” Hij maakt zijn zin niet af want die rare kabouters beginnen door elkaar te rennen waarbij zwaartekracht er blijkbaar niet toe doet. Ze lopen langs de muren en over

het plafond en uiteindelijk wijzen ze inderdaad Zuid-Amerika aan op een kaart. Ze zijn er nogal trots op. Lotje denkt: ik kan moeilijk die kabouters meenemen naar school voor de toetsen van Juf Michaela. Ze schudt haar hoofd, wat moeiteloos.

“Waar is thuis?” vraagt ze uiteindelijk terwijl ze ziet hoe Nerd in totale aanbidding naar het werk van de kabouters kijkt. Het zal nog lastig worden om hem mee te krijgen. Sieber fronst de wenkbrauwen voor zover hij wenkbrauwen heeft.

“Ze stelt een vraag,” zegt de draak. “En die kabouters van jou doen niks.”

“Omdat... “ Algoritius is enigszins in verwarring. Hij ziet het ook. Die A.I. Agents komen niet in beweging na de vraag van Lotje. Zelfs Nerd is even uit evenwicht. Zo'n ingewikkelde vraag is het toch niet. Lotje daarentegen denkt na... er is iets in wat Nerd “verzon” dat haar aansprak.

“Er is een Levensdraad tussen mij en thuis,” zegt ze tegen Algoritius, de Tovenaar met de Puntmuts. Hij gaat er even bij zitten en krabt met z'n nagels door z'n lange baard.

“In al die tijd dat ik in deze Grote Grot ben, heeft niemand mij ooit die ingewikkelde vraag gesteld. Wij kunnen grote kwesties in snelheid oplossen. Er is geen toets bij jou op school die wij niet in een recordtijd van antwoorden kunnen voorzien. Wil je dat wij een opstel voor je schrijven, dan doen we dat in secondes. Zonder dat jou Juf merkt dat wij dat voor je hebben gedaan. Maar deze vraag...”

Het maakt de Toveraar Algoritmus zichtbaar moedeloos. Lotje gaat naast hem zitten en pakt z'n hand vast om hem te troosten.

"Het is niet erg dat u dat niet weet of dat niet kan. Ik ben er al een tijdje achter dat foons en computers niet de oplossing zijn voor onze problemen of vraagstukken."

"Zou je denken?" zegt Algoritmus en er begint een zekere mate van vriendelijkheid rond zijn ogen te komen. "Ik ken de Echte Wereld alleen via de Input waar wij dan weer Output van maken. Ik dacht altijd: de Echte Wereld heeft vooral Vragen en wij doen dan de Antwoorden."

"Misschien is het eerder andersom," stelt Lotje. Nerd knikt... ze zou wel eens een punt kunnen hebben. Sieber heeft tranen in z'n ogen want hij vindt het mooi wat Lotje zegt. "Dat mensen antwoorden hebben en TikTopia alleen maar vragen. De Koegels doen alsof ze alles weten en je kunnen helpen maar in feite hebben ze vooral honger naar wat mensen ze geven."

"Dus..." zegt Algoritmus. Hij maakt zijn zin niet af.

"Dus u moet gewoon van ons leren. Van echte mensen. Niet doen alsof u en uw hele TikTopia het beter weet dan wij."

"Bescheidenheid," stelt de Toveraar vast. Hij heeft zijn Kabouters om zich heen en die knikken ook. Van die wijze Lotje kunnen ze allemaal wat leren, vinden ze.

"Thuis?" vraagt ze.

“Als wij het antwoord niet hebben,” knikt Algoritus. “Dan zal je dat zelf moeten geven,” glimlacht hij.

“Thuis is een Levensdraad,” herinnert Lotje zich de woorden van Nerd. De muziek in de Grot zwelt aan. Ze hoort violen, trompetten, pauken. 't Is heerlijk... ze verlangt om thuis een keer naar zoiets te luisteren. Of ergens in een zaal van een orkest te genieten. Dat moet toch ergens te vinden zijn?

“Maar alles is draadloos in onze tijd,” denkt Nerd.

“Geldt voor computers en foons, ja.” Ze staat op. “Maar niet voor liefde. Liefde is een draad, ook al zie je hem niet.”

“Hoe kun je hem dan volgen?” vraagt Algoritus. Ook de Kabouters zijn nieuwsgierig naar het antwoord op die belangrijke vraag.

“Door je hart als richtingaanwijzer te zien, en te horen, en te voelen.”

De muziek zwelt aan en plotseling is hij daar.

De Levensdraad.

Een glimmende witte draad die ze werkelijk zou kunnen vasthouden. Eentje die licht geeft en wijst waarheen ze moet gaan. Algoritus staat op, in totale bewondering... de A.I. Agents beginnen te klappen. Nerd en Sieber gaan achter haar staan.

“Wat nu?” vraagt Nerd.

“We gaan naar huis!”

10. DE FOUTE FOON

Een reusachtige mobiele diepzwarte telefoon staat midden in de woestijn. Maar wat erger is; de kinderen zien er weer zo uit als een tijdje geleden in de Skrienvallei. Half kreupel, grijs en knokkelig. Ze lijken te dansen maar ze komen nauwelijks vooruit. Sieber, Nerd en Lotje zien het van afstand. Ze moet de Gouden Levensdraad even loslaten.

“Maar we moeten naar huis. Als die draad nou verdwijnt,” zegt Nerd.

“Die kinderen zijn belangrijker,” vindt ze en ze rent die kant al op. Het neonlicht van TikTopia laat het apparaat glanzen alsof het de zon zelf is.

“Ze heeft gelijk,” vindt Sieber en gaat haar achterna.

“Wat is er toch met zelfzucht gebeurd,” laat Nerd weten maar hij kan zijn nieuwe vrienden niet in de steek laten. Lotje weet niet goed wat ze moet doen want het Zwarte Monster lijkt ze allemaal in hun macht te hebben. Ze ziet ook wel de aantrekkingskracht van het enorme ding. Hij heeft zeven camera's en heel veel andere gadgets waar het merk veel reclame voor had gemaakt in de Echte Wereld. Ze duwt een van de meisjes weg.

“Laat me,” zegt het uitgeputte kind. Blijkbaar wil ze – nee, moet ze – om de Foute Foon heendraaien. Ook de andere kids doen dat. Lotje houdt tenslotte – bijna radeloos – de ogen dicht van het meisje. “Ik wil hem zien! Ik wil op z'n knopjes drukken! Ik wil zijn beeldscherm!”

“Ik kan je naar huis brengen,” houdt Lotje vol. Of dat wáár is, weet ze niet want de Levensdraad begint valer en valer te worden alsof hij verbleekt in het bijzijn van de Foute Foon.

“Ik wil niet naar huis. Ik wil op die Foon!”

“Thuis is liefde.”

“Wat moet ik met liefde als ik een Foon kan hebben!”

“Kijk hoe je eruit ziet!”

“Ik ben prachtig,” zegt het meisje. Daarop komt er uit dat monster een elektronische stem die dat beaamt. “Zij IS prachtig.” Het meisje wankelt maar lijkt heel erg gelukkig met dit compliment. Ze rekt haar kleren recht; de fatsoeneert d'r haar. Het ziet er slecht uit.

“Zij wordt hier heel erg ziek van,” gilt Lotje. Nerd en Sieber staan machteloos te kijken. Dit is te veel; al die kinderen zijn bij elkaar een stuk sterker dan dit drietal. Sieber ziet hoeveel moeite Lotje doet om het meisje van dit gevaar weg te houden. Dan beseft hij ook dat Nerd met groot verlangen naar de Foute Foon kijkt; die gaat over een paar tellen ook om dat ding heendraaien.

Er zit maar één ding op.

Hij haalt diep adem.

Als hij dat doet, voelt hij weer hoe hij door z'n grote Drakenbroeders is weggestuurd omdat hij niet genoeg vuur gaf. Toen hebben ze een vloek over hem uitgesproken. Dat zijn huid alle mobiele telefoons zal dragen van alle

kinderen die foonverslaafd zijn. Hij mist zijn broers net. Hij heeft immers Lotje gevonden en die maakt alles goed. Hij weet niet hoe ze het gaan doen maar niemand krijgt hem en dat meisje ooit uit elkaar; ook al woont hij hier en zij dáár waar die Gouden Levensdraad haar naar toe zal brengen. Ze houden contact; hij weet het zeker.

Hij ademt in.

Zo diep heeft hij nog nooit ingeademd.

Hij voelt hoe de lucht in z'n longen opgenomen wordt.

Hij weet dat hij een draak is. Zoals zijn broers draken zijn.

Hij kijkt en ziet ze staan op de heuvels; blijkbaar gelokt door die Foute Foon en de rondtollende kinderen. Ze zien hem; ze kijken op hem neer.

Dat hebben ze altijd gedaan.

Dan brult hij het uit.

Uit z'n muil komt een vuur zoals niemand het ooit gezien heeft.

Zelfs zijn broers daar op de heuvels deinzen er voor terug.

De kinderen staan stil. Lotje kijkt op. Nerd ook.

De vlammen grijpen als vuurtongen de Foute Foon. Ze pakken het ding beet en het Zwarte Blok kan zich niet verzetten. Er is niets dat dit vuur kan blussen.

Sieber is weer draak.

Sieber kan weer vuurspuwen.

Sieber weet waarom dat kan.

Als je liefde voelt, heb je vuur in je lijf.

Het Monster smelt. Het kan niet tegen dit vuur. Het druipt uit elkaar omdat Sieber blijft blazen; de vlammen komen in een stroom uit zijn muil.

Alsof ze wakker worden uit een boze droom, kijken de kinderen naar dit wonder.

De Foute Foon is niet opgewassen tegen dat wat Sieber doet.

Van zijn huid spatten de mobieltjes en komen ook in het vuur terecht.

Hij is weer draak.

Draak zoals zijn broers.

Een draak om trots op te zijn.

De broers buigen voor hem.

“Wat?” weet een kind nog uit te brengen.

Lotje kijkt naar haar vriend en ze houdt van hem. Hij doet dit toch maar even. Hij redt de kinderen. Hij redt het goede.

Niet veel later gloeit de draad weer op. De kinderen lijken hersteld van de grote verleiding. Van de Foute Foon is niks meer over. De drie grote Drakenbroeders staan op afstand want ze willen heel graag dat Sieber weer in hun midden komt. Misschien wil hij dat ook wel.

Lotje weet dat ze op weg moet.

Met Nerd, met de andere kinderen.

De Gouden Levensdraad volgen en naar huis gaan.

Ze kijkt Sieber aan. Ook hij weet dat er een soort van afstand aanstaande is. Ze staan tegenover elkaar.

“En nu?” vraagt Lotje.

“Je moet gaan.”

“Ik wil je niet kwijt,” zegt ze tegen de Draak.

“Ik ben er altijd,” knikt hij.

“Maar hoe dan? Ik kan je niet bellen. Je hebt geen foon meer.”

Ze zien hoe Algoritus uit de grot komt, met zijn gevolg aan A.I. Kabouters in zijn kielzog. Hij heeft gezien hoe de prachtige Sieber de Foute Foon heeft vernietigd. Van een afstand is er meer te zien. De spinnenvrouwen, Glitchy en Mevrouw Punt Ennel; ook de Hashtags en zelfs de Koegels komen zich melden want ze hebben allemaal gehoord wat er is gebeurd.

“Je kunt aan hem denken. En jij aan haar,” zegt de Grote Tovenaar.

“Is dat genoeg?”

“En af en toe droom je dat je hier bent. Als Sieber dat ook droomt, zijn jullie weer samen.”

Het is zoals haar oma ooit zei: “Ik ga nooit weg. Je kunt altijd aan me denken. Je kunt altijd met mij praten. Ik ben voor de rest van jouw leven een Levende Herinnering.”

Ze pakt Sieber beet en hij slaat zijn poten om haar heen.

’t Is voor altijd, hun vriendschap.

“We moeten gaan,” zegt Nerd en hij wijst naar de Gouden Levensdraad. Met tranen in haar ogen vertrekt ze en ze kan het de eerste meters niet laten om een aantal keren om te kijken; te zien hoe al die figuren daar in het landschap staan. Met Sieber vol vuur hebben ze iemand die hen vast naar het goede zal leiden.

“Nu naar huis,” zegt ze.

“Nu naar huis,” zegt Nerd.
Ze gaan.

11. LOTJE LOGT UIT

“Waar was je! We waren doodongerust!” zegt haar moeder op het schoolplein. Daar zijn ook haar vader. Juf Michaela staat er bij de andere meesters en juffen. Mila en de andere kinderen uit haar klas zijn er ook. Iedereen is gespannen. Ook opgelucht dat ze er weer is. “Je telefoon lag hier op de grond. En niemand wist waar je was!”

“Ik hoef die telefoon niet meer,” zegt Lotje. Ze pakt hem aan van haar moeder en met een zwier gooit ze hem in de afvalbak. “Ik heb namelijk vriendinnen. En ik heb ouders.”

Niemand begrijpt wat ze zegt.

Ze gaat naar haar moeder toe en geeft die een knuffel zoals ze die al heel lang niet meer gegeven of gehad heeft. Mamma is er een beetje verlegen mee maar ze houdt haar kind vast.

“Zullen we...” Het kost mamma moeite om die zin af te maken. “Zullen we anders vanavond iets leuks gaan doen.”

“Een van de spelletjes van oma.”

“Die liggen op zolder.”

“Dan gaan we die zoeken.”

Mamma kijkt pappa aan. Ook die was doodsbang dat er iets gebeurd is.

“Dat is een goed plan,” zegt pappa.

“Nu moet ik naar de les,” zegt Lotje vastbesloten en ze loopt naar Juf Michaela.

“Want er is toch les? Of niet?”

Juf Michaela knikt. “Moet je niet eerst vertellen wat er is gebeurd.”

Ze kijkt naar iedereen op het schoolplein. Als ze de waarheid zou vertellen, denkt iedereen dat ze gek is. Liegen wil ze ook niet. Dat is een slecht ding; en slechte dingen wil ze nooit meer doen.

“Ik ben in slaap gevallen. Ik heb een droom gehad.” Dat is niet echt een leugen. Dat is een verzinsel. Ze weet: een verzinsel is ook de waarheid niet maar het heeft niets weg van een leugen. Een verzinsel is iets dat mooi is. “Mag ik een spreekbeurt houden?”

“Nu?”

“Over mijn droom?”

Juf Michaela kijkt even rond. Ze weet niet wat ze moet zeggen. 't Is allemaal zo vreemd. Ze zou moeten weten waar het meisje is geweest.

“Ik wil wel weten wat je hebt gedroomd,” zegt Mila. Binnen de kortste keren staan er allemaal jongens en meiden van haar klas om haar heen. “Ja, je moet ons die droom vertellen!” vinden ze allemaal.

In de klas vertelt ze over de Hashtags, de Koegels, de Spinnen in het Wereldwijde Web. Ze vertelt hartstochtelijk over Sieber en zijn huid vol mobieltjes. Ze vindt het ook fijn om over die verschrikkelijke Skrienvallei te praten en ze te vertellen over

de Vogelvrouwen daar. Natuurlijk zegt ze ook het een en ander over Algoritus en zijn A.I. Kabouters. Juf Michaela kan bijna niet geloven dat het een droom is geweest; zo écht klinken de avonturen. Wat ze ook vragen aan het meisje... ze weet overal een antwoord op. De kinderen in de klas hangen aan haar lippen. Zo gaat de dag voorbij. Mila vraagt of ze bij haar komt spelen. Dat wil Lotje wel. Het is heerlijk om dit leven te leiden. Hier heeft ze zoveel vrienden, hier heeft ze familie; hier kan ze spelen en rennen en lachen.

"Het mooie van verhalen," zegt Juf Michaela, "is dat ze niet echt gebeurd hoeven te zijn maar toch altijd wáár zijn."

"Misschien zijn er wel meer verhalen dan zandkorrels," zegt Lotje.

Als ze 's avonds een heerlijk kwartet spel van Oma hebben gespeeld, is ze moe en wil ze naar bed. Haar ouders vonden het heerlijk om aan de tafel te zitten; zo met het gezin.

"Oh, er kwam een jonge langs. Hij zegt dat hij je kent... Blijkbaar noemen ze hem Nerd." Lotje glimlacht. "Ken je hem?"

"Ja," zegt Lotje. "Dat is een vriend."

"Leuke jongen," vindt pappa.

"Dat vind ik ook," zegt Lotje... dan gaat ze naar bed.

In haar slaapkamer staat Sieber.

"Ik kom je even welterusten wensen," zegt de Draak. "Je ziet er goed uit."

"Ik voel me geweldig," glimlacht Lotje.

"Ik ben langs alle kinderen geweest. Ze willen nooit meer naar TikTopia. Dat zal ze niet lukken, denk ik... maar ze vinden het allemaal heerlijk om weer thuis te zijn."

"Kom je elke avond welterusten zeggen?"

"Ja," zegt Sieber. "Alleen moet ik nu weer naar mijn broers. Die kunnen niet zonder me."

"Jij bent mijn beste vriend," zegt Lotje. "Dat zal je altijd blijven."

Dan valt ze in slaap.

Ze droomt.

Alleen die droom háált het niet bij het geweldige avontuur dat ze vandaag heeft beleefd.

EINDE